

Jeg vil godt lige forholde mig til det med folkeafstemning, som skal være det store show-nummer. Det er jeg helt sikker på at det bliver her bagefter, og hr. Martin Henriksen skal nok hjælpe med det. Uanset hvad de herrer mener, er der ikke ret mange af dem, der kommer til at trykke på knappen, når man skal afgøre, om Tyrkiet skal være medlem af EU eller ej. Hr. Morten Messerschmidt kan være vendt tilbage fra Europa-Parlamentet, det er der mulighed for, men der er ikke ret mange, der sidder her i salen, der vil have mulighed for det. Derfor er det egentlig ret ligegyldigt, hvad folketingsmedlemmerne her i salen mener, med hensyn til om der skal være folkeafstemning eller ej, og hvilke løfter de giver, for de kommer ikke til at afgøre det. Det gør det Folketing, der sidder og skal tage stilling til, om Tyrkiet kan blive medlem af EU, og det Folketing sidder mange folketingsvalgte i fremtiden. Derfor er det en fuldstændig gratis omgang. Hvis man lover folkeafstemning, er der ingen, der siger, at det bliver holdt af de politikere, der sidder om 20 år; hvis man siger nej til folkeafstemning, er det overhovedet ikke sikkert, at de politikere, der sidder om 20 år, ikke indfører folkeafstemning. Så det er en fuldstændig gratis omgang.

Kl. 14:23

Så vil jeg sige principielt, at Tyrkiet jo i alle sammenhænge er blevet accepteret som et europæisk land, og det kan man diskutere geografisk osv., men det er de accepteret som. De er medlemmer af Europarådet, de er medlemmer af alle europæiske forsamlinger. Så den diskussion er jo taget for lang tid siden. Det var også tilbage i 1960'erne, at man accepterede, at Tyrkiet kunne blive medlem af EU. Så har der været forskellige faser, og så kom så beslutningen i 1962 om, at man without delay, altså uden forsinkelse, skulle optage forhandlingerne med dem.

Men de er ikke kommet ret langt. Der er 35 kapitler, og man har nået et eller to, otte er frosset ned på grund af Ankaraprotokollen, som vi har diskuteret tidligere i dag, så det er altså en lang proces, som kræver, at Tyrkiet lever op til alle de betingelser, vi har i EU, for et demokratisk samfund med magtens tredeling og en social markedsøkonomi. Alt det skal opfyldes.

Jeg vil godt sige til Dansk Folkeparti, at jeg til fulde respekterer alle Dansk Folkepartis indvendinger. Det gør vi alle sammen. Der er meget at indvende. Men pointen er jo bare, at de indvendinger er vi enige om, og hvis Tyrkiet får rettet sig på alle disse områder, som der er tale om, så

opfylder de jo betingelserne for at blive et europæisk land og for at blive medlemmer af EU, hvis EU – og det er ikke noget nyt krav, som Enhedslisten sagde, i forbindelse med Tyrkiet – er i stand til at optage. Det gælder hele udvidelsesfeltet. Der kan ikke blive optaget nogen i EU i fremtiden. Vi vurderede det i øvrigt også i forbindelse med 2002- og 2004-udvidelsen. Der blev der jo også lavet en vurdering af, om EU ville kunne kapere så mange nye medlemmer.

Så derfor kan Enhedslisten såmænd godt stemme for forslaget, for det er ikke et forslag til vedtagelse specielt møntet på Tyrkiet, medmindre jeg har misforstået hr. Per Clausen. Det er ikke specielt møntet på Tyrkiet, det er møntet på, at EU selvfølgelig også skal være i stand til at optage. Jeg har før brugt billedet i Folketingssalen, at det jo ikke kan nytte noget, at man har en redningsbåd, hvis den er fyldt, og der så kommer ti andre og springer i redningsbåden for at blive reddet, hvorefter båden synker, således at alle går ned.

Det er det, der har været tale om, nemlig at EU også skal være i stand til at holde båden flydende og ikke pludselig komme en situation, hvor båden kæntrer og går ned, fordi der kommer for mange i, som man ikke kan ro med om bord.

Så til sidst det geostrategiske – og det har jeg også sagt mange gange: Hvis Tyrkiet vælger den europæiske vej, er der altså et nyt Tyrkiet til den tid. Så er Europa er blevet styrket – det kan vi også se med udvidelsen med de 12 – så er EU blevet væsentligt styrket, og der er kommet større stabilitet i Europa. Og med hensyn til risikoen for islamisme, som hr. Søren Krarup, tror jeg det var, jo har helt ret i eksisterer – vi er jo slet ikke uenige om, at den eksisterer – vil jeg da hellere sige: Lad os nu få fjernet risikoen for islamisme og få en kraftigere europæisering, for hvis vi skal se geostrategisk på det, og det betyder altså at se på, hvordan den politiske sikkerhedsmæssige strategi kan være i fremtiden, hvordan den strategiske situation kan være i fremtiden, vil jeg da meget hellere have et europæisk Tyrkiet end et islamistisk Tyrkiet.

Skal jeg så nu vælge at skubbe Tyrkiet fra mig og så sige, at vi alligevel har opgivet de her islamister? Ja, så har vi da ikke fået styrket Europa. Eller skal vi hellere gå den modsatte vej og sige: Jamen når tyrkerne selv siden Atatürk har ønsket at komme tættere til Europa og ønsker at opfylde alle betingelserne, er det så ikke bedre, at vi, den dag de gør det, har fået dem europæi-